

hvert enkelt Tilfælde giver sit Samtykke dertil. — Det synes at have vakt noget Anstod, at der i tredje Kapitels første Paragraf er brugt det Udtryk „saavidt muligt“ at de „saavidt muligt“ skulde anbringes i Arbeids- eller Forsørgelsesanstalter. Jeg skal indrømme Muligheden af, at dette Udtryk maaſte er noget for strengt og i alt Fald ikke ganske adækvat med den Tanke, man har havt dermed; men det være mig tilladt at henviſe til denne Paragrafs Motiver, i hvilke det udtrykkeligt er sagt, at medens man har anset disse Institutioner for et meget betydende Led i den offentlige Fattigførelse, har man dog ikke villet tvinge de vedkommende Kommunalbestyrelser til at vælge denne Forsørgelsesmaade, uanſeet de Forhold, som i de enkelte Tilfælde maatte gjøre det utilraadeligt. Det har efter Motiverne været Tanken ganske vist at accentuere Benyttelsen af disse Institutioner, men dog kun at give en Veiledning for vedkommende Kommune om den Maade, hvorpaa den skulde gaa frem. — Jeg skal her i Anledning af et Spørgsmaal, der er fremdraget af flere ærede Talere, nemlig om Børns Anbringelse i disse Anstalter, tillade mig at bemærke, at det jo kun er udtalt som det Uønskede, at Børn, som det ikke er lykkes at kunne udsætte hos paalidelige Pleieførelsere, kunne blive anbragte i saadanne Opdragelsesanstalter, og deri maa jeg erklære mig enig med de ærede Talere. Jeg tror nemlig, at Børn, som det enten er nødvendigt at tage bort fra Hette, daarlige Forældre, eller som ingen Forældre have, bør opdrages i saadanne Anstalter, hvor de faa det nødvendige Tilſyn, hellere end at de bør vedblive at gaa og være udsatte ikke alene for fysiske, men ogsaa for moralske Uhykker. Det er jo ikke nødvendigt, at lige Anstalter skulde indrettes ganske paa lignende Maade som almindelige Arbeidsanstalter; der er jo givet den størſt mulige Frihed til at indrette Afdelinger for Børn, som man finder det hensigtsmæssigt, ja der er endog i Lovforslaget aabnet Leilighed til at vælge en Anstalt for det ene og en anden for det andet Formaal, alt efterſom man finder, at de Kræfter, man disponerer over, maa føre enten til det ene eller til det andet Resultat.

Hvad der imidlertid har vakt den største Modstand er aabenbart Bestemmelserne i Kapitel 2 om at vælge Fødestedet som Forsørgelsesgrundlag i Stedet for Opholdsstedet, og den ivrigste Forkeimper for Modstanderne har, saa vidt jeg skjønner, været min ærede Ven, den 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Estrup). Jeg maa behøve, at jeg i den Henseende principielt ſtaaer anderledes end han. Jeg kan navnlig meget godt lade den Grundtanke, hvorpaa han støttede hele sin Modstand, den nemlig, at enhver Kommune er forpligtet til at forføge sine Egne, indskrænkes ſaaledes, at der ved „sine Egne“ kun forſtaas de Mænd, som have levet i Kommunen i en vis temmelig lang Tid og der anvendt deres Kræfter

og betalt deres Skatter. Jeg maa nemlig tillade mig at hævde, at det, at være født i en Kommune og i Reglen ogsaa at være opdraget der, er et Moment, der efter min Formening har fuldt ſaa stor Betydning med Hensyn til at betegnes som Kommunens Egne, som det blot at have været der 5 Aar og mulig ført en højt summerlig Tilværelse. Jeg accentuerer dette, fordi det maa føre til en anden Betragtning af det hele Spørgsmaal end den, som den ærede Landsthingsmand, til hvem jeg siger, har gjort gjældende, og jeg fremhæver det, navnlig fordi jeg tror, han havde Ret i at betegne det, at Fødestedet ikke tillige er Opdragelsesstedet, som Noget, der jævnlig finder Sted. Jeg tror tværtimod, at det i Almindelighed vil være Tilfældet, at hvor en Person fødes, der bliver han ogsaa opdraget, og naar jeg dertil føjer som en almindelig menneskelig Erfaring, at der meget jævnlig i Barndommen, under Opdragelsen, ſaas den Sæd, der siden modnes til Fattigførelsen, ſaa har jeg Ret til ogsaa i den Henseende Ret at lægge Vægt paa Fødestedet og paalægge det Forsørgelsespligten, fordi der beriggenheim paalægges de vedkommende Kommuner Anſvar for, hvorledes den Vedkommende i sin Tid stiller sig. Det ærede Medlem nævnte fremdeles, at det var betænkeligt at forlade det Princip, som nu i lang Tid havde været det gjældende, og at man burde bibeholde det, som havde vift sig brugbart. Det ærede 6te kongevalgte Medlem (Aſing) har imidlertid i Dag bemærket, at, skjøndt han ikke troede, man burde forlade Opholdskommunen som Forsørgelseskommune, ſaa var det ham og, jeg tror, mange af os bitterligt, at man paa ingen mulig Maade havde været tilfreds med det Resultat, som det vedtagne Princip havde givet; men man havde følt dets Ulemper og søgt at afvende dem ved at forandre Tidslængden snart til 10, snart til 15 Aar. Man har altsaa følt, at der i og for sig ikke var nogen egentlig Betryggelse i dette Princip, som skulde kunne hævde det en Ret til at vedblive at bestaa, omendſkjøndt man anſaa det for at være uhenſigtsmæssigt. Min principielle Betragtning er altsaa den, at jeg ogsaa betragter de Personer som hørende til „Kommunens Egne“, som der ere fødte og opdragne, og at jeg tror, at denne Forandring i Principet i de fleſte Tilfælde ikke vil medføre nogen overordentlig forſkjellig Tilstand fra den nuværende, da den langt overvejende Del af de Fattige jo uegellig hører til Kommunens egne Folk, allermeſt paa Landet, idet de have været der lige ſiden deres Fødsel og aldrig have været andre Steder. Men for dem, der have været andre Steder, hævder jeg, at Fødsel og Opdragelse er et Moment, man ikke paa nogen Maade kan afviſe, naar Spørgsmaalet bliver om Forpligtelsen til deres Forføgelſe. — Det ærede Medlem anførte, at han ikke havde kunnet finde mere end tre Grunde, som gjorde det tilraadeligt at forlade dette Princip, og deri ſkal jeg give ham Ret; men